

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 214 (24/05) - 051221

arbetarmakt.com

Innehåll

- Nazisterna marscherar och antifascisterna springer runt
- Fackligt stöd för Mario Bango
- Repression mot arbetarna i Iran
- Valet i Irak: massdeltagande, men inget att rösta på för arbetarna
- Koreanska militanter leder angreppet mot WTO:s fästning
- Rasupplopp i Australien
- Nu är Leijonborg i gång igen
- Vänstern och ockupationen av Afghanistan 1: SP, RS och KP
- Koalitionen i Berlin ger signal för nya angrepp
- Till sist...
- Gott nytt – rött – år

Nazisterna marscherar och antifascisterna springer runt

Årets nazimarsch i Salem gick av stapeln med cirka 1 200 deltagare. För andra året i rad framställde media nazisterna som ordningsamma och skötsamma, i motsats till antifascisterna som antingen höll uddlösa tal på en skolgård eller sprang omkring under försök att stoppa tåg eller slog sönder skyltfönster. Den bilden är givetvis inte sann, men den saknar inte helt relevans. Sanningen är att antifascisterna fångats i två varandra till synes uteslutande men ändå kompletterande politiska uppfattningar.

Nätverket mot rasism anordnade en demonstration med efterföljande möte på Norra Bantorget. Uppslutningen var inte överväldigande. Det var inte heller det politiska budskapet. Socialistiska Partiet uppträdde som praktiska organisatörer, Vänsterpartiet dominerade mikrofonen och det enda militanta inslaget var Björnbröderna som erövrade en nazistbanderoll som destruerades under jubel. I övrigt idel liberala och reformistiska floskler.

AFA och allierade grupperingar uppförde en märklig föreställning. En blockad av pendeltågen som skulle ta nazisterna till Salem basunerades ut i förväg. Bussar med likasinnade anlände från grannländerna. Grupper av antifascister smög runt i Stockholms innerstad på jakt efter isolerade nazister som skulle spöas, men nazisterna kom ändå i stort antal fram till Salem och marschen.

De båda delarna av den antifascistiska rörelsen har behandlat misslyckandet med att stoppa marschen på olika sätt. Vänsterpartiet och deras allierade pekar på att myndigheterna borde ta sitt ansvar. AFA har hamnat i en intern diskussion som inte saknar intresse för revolutionära socialister som strävar efter att förena massmobilisering och militans.

De som kallar sig Revolutionära Fronten företräder ett slags primitiv antifascism. I en

"aktivitetsrapport" på motkrafts hemsida skriver RF, efter att ha konstaterat att stora polisuppbåd hindrade blockaden av pendeltågen: "trots polisinärvaron lyckades RF lägga vantarna på två nazister i Solna. De båda fulingarna kommer att se lite buckliga ut ett tag framöver". Efter denna tröst begav man sig mot "de bättre bemedlade delarna av Stockholm. På Östermalm bildade de sedan ett ovanligt inslag i överklassens julhandel när de krossade fönster, befriade dyra julklappar och misshandlade enstaka civilpolisier."

Revolutionära Fronten Antifa Freedom Fighters konstaterar i ännu ett inlägg på Motkraft – "Ännu ett år, ännu ett Salem", att "polisen lyckades väl med sitt uppdrag – att skydda nazisterna från oss". Trots misslyckandet menar RF att det finns anledning att glädjas och påstår att antalet nazister minskade jämfört med tidigare. Orsaken menar man finns i "det strålande och omfattande antifascistiska arbete" som bedrevs. Med en för ultravänsterister säregen logik uppnådde antifascisterna, enligt RF, sitt "huvudsakliga mål" trots misslyckandet.

Det är knappast förvånande att RF:s oseriösa sätt att utvärdera misslyckandet med att stoppa nazimarschen givit upphov till kritik. Några som kallar sig AFA3 i Malmö har i ett intressant bidrag till debatten, "Den ambivalenta styrkan i mångfald", riktat skarp kritik inte bara mot mobiliseringen inför Salem utan även andra aspekter av AFA:s verksamhet.

Idén med blockaderna är att markera "att det finns zoner som [nazisternas] sympatisörer inte kan passera, som de måste ta sig runt". "De stoppar inte nazimarschen, de stoppar inte de organiserade nazimilitanterna – men de hindrar sympatisörer och gör det svårare för dem att ansluta sig."

AFA3 menar därför att den taktik som valdes var bra. Organiseringen var däremot bedrävlig, om man ska tro AFA3. Det hävdas att man "lyckades ... verkligen förvandla hela Stockholms innerstad till en antifascistisk zon. Från Karlberg till Södermalm var ett område där antifascister rörde sig på gatorna och såg till att nazistiska sympatisörer inte kunde passera." Men samordningen försvann och det "blev en katt och råttalek för att undvika poliserna, en flytande massa antifascister som gled runt polisens insatser". Därefter följer en beskrivning av det kaos som kännetecknade antifascisternas försök till blockad. Alla som någon gång försökt delta i något som organiseras av AFA vet precis vad AFA3 menar. Amatörmässigheten och desorganiseringen brukar fira triumfer. Eländet började redan under planeringen före sommaren: "Inga av ursprungsplanerna genomfördes som de var tänkta, de flesta grupper gjorde inte de uppgifter de ursprungligen tagit på sig och på varje nytt planeringsmöte formulerades planerna om." Det låter bekant.

Ska man döma efter AFA3:s analys finns det ordentliga motsättningar mellan olika grupper inom AFA:s nätverk. De två senaste årens blockader mot Salemmarschen har "till stor del" organiserats av "inresta aktivister". Förutom SUF deltog inga av den utomparlamentariska stockholmsvänsterns grupper i organiseringen. Bristen på förankring i Stockholm – där det hela skulle gå av stapeln – var AFA:s "svaga punkt" och AFA3 pekar ut AFA Stockholm som de skyldiga.

Kritiken går ännu längre och riktar sig mot hela AFA:s nuvarande inriktning: "AFA har avskärmat sig från den utomparlamentariska vänstern, försökt hålla sin antifascism "ren" och frikopplad från sociala kamper. Detta är ett fundamentalt misstag."

AFA3 ger en dyster beskrivning av en av AFA:s "antifascistiska praktiker" – gatumilitansen: "Gatufighterna kräver en liten sammansvetsad grupp med vana att slåss. Med spridningen av gatumilitansen har också antifascismen plockat över mer och mer influenser från fotbollsfirmorna och casualkulturen. Denna form är inte spridd bara inom AFA, även Revolutionära Fronten har vuxit fram ur denna militansform." Det förefaller vara en förödande utveckling som borde leda till antingen omorientering eller en än snabbare urartning: "Det politiska fokuset har därigenom flyttats från att se nazimanifestationerna i sig som ett problem som ska bemötas, till att bli enbart en fråga om bodycount av spöade nassar. Gatumilitansen blir bara en fråga om intern mobilisering, att kunna ringa ihop pålitliga slagskämpar, och aldrig en fråga om extern mobilisering: dvs att sprida konflikterna, involvera fler och bygga upp en styrka baserad på mängd. Risken är att reducera antifascismen till en fråga om gängkrig, vi mot dem, två grupper mot varandra, eftersom den inte

inkluderar några andra än oss och nazisterna."

Vi skulle inte kunna säga det bättre själva.

Mot slutet av sina teser beskriver AFA3 relationen mellan den egna rörelsen och Nätverket mot rasism, som domineras av Vänsterpartiet med deltagande av diverse reformistiska och centristiska krafter. NMR:s samarbete med facken ses som en viktig länk till en större publik: "NMR behöver AFA och AFA behöver NMR." AFA3 har stora illusioner, inte bara om de fackföreningar som undertecknar NMR:s uppprop utan att mobilisera medlemmarna, utan även om fackens officiella hållning, dvs. ledningens politik. Inför angreppen från borgerligt håll när LO anklagas för protektionism och rasism, har "fackföreningsrörelsen" tvingats in i en "öppnare uttalad antirasistisk hållning samtidigt som de fortsatt kämpa mot en social dumpning av lönerna".

Här möts den antifascistiska rörelsens höger och vänster. Det är svårt att undgå slutsatsen att det här finns en långt driven arbetsfördelning: Om ni tar hand om barn, gamla tanter och farbröder och andra försvarslösa antifascister och håller harmlösa möten med välmenande antifascistiska tal och ett ändlöst uppbåd av artister, så ska vi – de verkliga antifascisterna – ta hand om nazisterna. Vi kan visserligen inte stoppa deras marsch, men vi kan jaga dem före och efter och om vi inte hittar några eller om polisen stoppar oss, kan vi alltid hitta på något annat – exempelvis slå sönder lite skyltfönster och sno ett och annat.

Den här arbetsfördelningen är förödande och kan endast leda till nederlag. Den som tror att några hundra ungdomar i AFA kan stoppa nazisterna, för att nu inte nämna den statliga rasismen, lever i en drömvärld. Rasismen reproduceras varje dag och den antifascistiska och antirasistiska rörelsen har långt ifrån vunnit opinionen för sin sak. Det kommer att krävas ett omfattande arbete – präglad av tålmodigt resonering och övertygande – för att vi ska kunna mobilisera så många att vi kan tvinga polisen att konstatera faktum: Antifascisterna är för många, vi kan inte stoppa dem! Men det är det arbetet som väntar. Att jaga enskilda nazister på sta'n leder i sig inte till något annat än gatuslagsmål, där den fromma förhoppningen är att eventuella åskådare ska inse vem det är meningen att de ska hålla på.

Fackligt stöd för Mario Bango

I mars 2001 angreps den slovakiska romen Mario Bangos bror av en organiserad fascist, Branislav Slamka. Som många andra romer i Slovakien hade Marios bror tidigare misshandlats i ett rasistiskt överfall, som ledde till en vecka på sjukhus, och i likhet med många andra romer bar Mario kniv som skydd. Han försvarade sin bror, och i bråket skadades den fascistiske angriparen. Mario och hans bror stannade själv kvar och tillkallade ambulans och polis, då de inte ansåg att de gjort något brottsligt. Mario greps genast av polisen, och några veckor senare avled den slagne förövaren efter läkarslarv.

Efter en rättegång med klara rasistiska övertoner, där försvaret bland annat hindrats från att tillkalla vittnen som styrkte Slamkas fascistiska engagemang, och Robert Fico, ledare för det rasistiska partiet SMER deltagit på åklagarsidan, dömdes Mario till 12 års fängelse (senare sänkt till 10 år) för mordförsök – trots att det skedde i självförsvar, och trots att han bara var 17 år när det inträffade. I fängelset har Mario hotats och utsatts för rasistiska tillmälen, som bara har lindrats av en internationell solidaritetskampanj.

SEKO post Södermalm anser att självförsvar mot rasistiska attacker inte är ett brott och att Mario omedelbart ska frigges!

SEKO post Södermalm

Repression mot arbetarna i Iran

Efter årtionden av hårt förtryck, såväl från den USA-stödda shahens diktatur som från den

nuvarande islamistiska har Irans arbetare de senaste åren åter börjat kämpa för sina rättigheter. Trots att regimen polis och domstolar med hårda medel försöker slå ner varje protest fortsätter kampen för högre löner som ska betalas ut i tid, kortare arbetstid och bättre arbetsförhållanden, anställningstrygghet, fria fackföreningar och i förlängningen diktaturens fall. Med strejker, demonstrationer och trafikblockader har regimen flera gånger tvingats backa, men fängslandet och tortyren fortsätter.

En domstol i Saez i iranska delen av Kurdistan dömde nyligen fem fackliga aktivister till fängelse:

- Mahmoud Salehi, förre detta ordföranden för stadens bagarfackförening har dömts till 5 års fängelse och 3 år förvisning.
- Jalal Hosseini, medlem av bagarefackföreningen har dömts till 3 års fängelse.
- Mohsen Hakimi, Borhan Divangar och Mohammad Abdipoor har var och en dömts till 2 års fängelse.

Arbetarmakt fördömer dessa domar, liksom all repression mot Irans arbetare. Det är den internationella arbetarrörelsens plikt att med alla medel stödja de iranska arbetarnas kamp för sina rättigheter och organisationer, mot diktaturen, förtrycket och kapitalismen.

Arbetarmakts arbetsutskott

Valet i Irak: massdeltagande, men inget att rösta på för arbetarna

Det irakiska valet i mitten av december förefaller, till skillnad från det delvis bojkottade valet i januari, kunna uppvisa massomfattande deltagande. Väljarna ska rösta fram 275 ledamöter i parlamentet, som i sin tur ska välja en regering utifrån den nya konstitutionen. Men vem kan arbetarna rösta på?

Vilket parti är exempelvis bestämda motståndare till privatisering av oljeindustrin? USA-inspirerade kontrakt för produktionsdelning (Production Sharing Agreements), som kommer att föra ut mellan 74 och 194 miljarder USA-dollar ur landet och in i Shells, Amoco:s och BP:s kassakistor, håller just nu på att formuleras. Vem i det nya parlamentet kommer att kasta ut dem?

Vilket parti kommer att ge en stridssignal för omedelbart och ovillkorligt tillbakadragande av USA:s, Storbritanniens och alla andras trupper? Vem kommer att kämpa för att skydda kvinnors rättigheter, nu när de är rädda för att gå ut ensamma av rädsla för att bli slagna? Vilket parti kommer att lägga fram lagförslag i parlamentet för att göra fackföreningar lagliga, något som den nya konstitutionen förbigick?

Att ställa dessa frågor är att besvara dem. Det finns ingen i koalitionerna av shiia- och sunnipartier som kommer att göra det? Och det irakiska kommunistpartiet? De ställer upp på den irakiska nationella lista som leds av Al-lawi, den förste så kallade premiärministern efter det så kallade överlämnandet av suveräniteten i juni 2004. Mer behöver inte sägas.

Samtidigt fortsätter ockupationen att se till att många hundratusentals irakier inte kommer att kunna lägga sin röst på grund av den våldsamma ockupationen och de utdragna anfallen mot Anbar och de andra provinserna i väster. På sista tiden har avslöjanden gjorts att USA använder kemiska vapen och, visserligen förnekade men med allt fler bevis, illegala kidnappningar och tortyr.

Vit fosfor reagerar våldsamt i kontakt med luft och bildar tjocka moln av fosforpentoxid. När den faller och får kontakt med skinn bränns det ner till benet, orsakar extrema kräkningar och en plågsam död när lungorna angrips.

Vit fosfor är förbjuden att användas i civila områden enligt konventionen om vissa konventionella vapen från 1980. USA undertecknade aldrig protokollet och dess armé använde vit fosfor mot civila i Falluja i november 2004.

Napalm Mk77 har också konstaterats, liksom utbränt uran. Rädslan för kemiska vapen, som piskades upp i USA och Storbritannien för att få stöd för invasionen, är nu en realitet för många irakier.

Operation Steel Curtain bombarderar för närvarande stora centra med sunnitisk befolkning. Rapporter om dess grymhet, som den här från journalisten Sabah Ali, har sipprat igenom:

"Vatten, elektricitet, telefoner, vägar skars alla av. Staden belägrades innan bombningarna inleddes den 5 oktober 2005 och pågick i 18 dagar. Många hus demolerades; många familjer lämnade för flyktinglägren, många människor greps."

Det sunniledda irakiska rådet för nationell dialog har påpekat att offensiven har fördrivit mer än 200 000 flyktingar ut i öknen utan mat eller vatten, varav många är döende, av vilka ingen har kunnat rösta i valet.

Och i november avslöjades ännu mer misshandel av fångar. Inrikesministeriet anförtrodde de ökända Badr-brigaderna att svälta, slå och tortera 173 fångar.

Tusentals, som författaren Muhsin al-Khafaji, har hållits inspärrade under mer än ett år utan åtal. Även i de påstått upprorsfria kurdiska provinserna är fängelserna överfulla, ofta med politiska motståndare till de två stora kurdiska partierna.

USA och Storbritannien förblir dock de viktigaste fångvaktarna: de har makten – och använder den regelbundet – för att slå ned på vilken som helst del av landet. Human Rights Watch har nyligen publicerat färsk detaljer om tortyr som genomförs på militärbasen Mercury, nära Falluja.

Under tiden växer den internationella skandalen med CIA:s "extraordinära överlämnanden" för varje dag. Regeringarna i Spanien, Tyskland och Storbritannien låtsas vara förvånade och ovetande när uppräknningen av bortrövanden, felaktiga inspärningar och tortyr rullar vidare. Tortyrläger i nya EU-länder som Polen och Rumänien har hastigt stängts innan den schweiziske senatoren Dick Marty kan bekräfta deras existens inför Europarådet.

Det globala nätverket av tortyrläger, som sträcker sig från Abu Ghraib i Irak till Guantanamo Bay i Kuba, från flygplatsen i Bagram i Afghanistan till Egypten och Nordafrika, hålls även strikt utanför FN-inspektörernas räckvidd. De flesta irakier har vänner eller släktingar som någon gång har "processats" i detta system.

Och det är detta som underblåser motståndet – väpnat, politiskt, fackligt – mot ockupationen. Men de imperialistiska trupperna kommer inte att lämna Irak av egen vilja. De måste tvingas ut av en massiv rörelse i Irak och världen över.

Arbetsorganisationerna måste slå sig samman för att bilda ett nytt parti och ställa upp kandidater. Även om det skulle ha varit viktigt att representera arbetarna och deras krav i det här valet, kan ett sådant parti primärt inte vara ett verktyg för att ställa upp i val. Det måste vara ett militant kampparti som representerar massan av irakiska arbetare i varje strid – mot närvaron av utländska trupper, mot repression och för medborgerliga rättigheter, mot religiös sektarism. Dess medlemmar kan och måste komma från alla etniska och religiösa grupper i Irak: shiia, sunni, kurd, men själva partiet måste vara sekulärt i sin åskådning.

Lyckligtvis är ett sådant parti ingen avlägsen dröm. Irakiska federationen av oljearbetare, med sina 23 000 medlemmar i de viktigaste oljefälten runt Basra, och dessutom kring Bagdad och Kirkuk, representerar en kraftfull utgångspunkt för ett sådant parti. Federationens ledare, Hassan Juma'a, som åker runt och talar på möten i Storbritannien under december, har offentligt accepterat att "den irakiska arbetarklassen behöver politisk representation". Men hittills har de inte tagit några steg för att bilda ett oberoende, sekulärt arbetarparti, utan istället föredragit att utöva påtryckningar på andra partier.

Endast en revolution, som tar sin början i kampen för att kasta ut ockupationstrupperna och massornas omedelbara demokratiska och ekonomiska krav, men förbinder detta med socialistiska

krav för en demokratiskt planerad ekonomi och arbetarklassens ägande och kontroll över produktionen, kan säkra arbetarnas behov.

Vem som än vinner valet, måste kampen för ett arbetarparti börja nu. Socialister världen runt måste ge stöd till varje steg i den riktningen.

FifthInternational.org Global Newswire, London

Koreanska militanter leder angreppet mot WTO:s fästning

Den första dagen för WTO:s möte marscherade demonstranter från hela Sydostasien. De var omkring fem- eller sextusen. Grupper som deltog inkluderade bönder, kvinnor, arbetare (från olika federationer), taiwanesiska sexarbetare och fiskare från Sydkorea, Filippinerna, Japan, Thailand, Bangladesh, Indien, Indonesien, Taiwan och även Mongoliet!

Populära paroller var "Skrota WTO", "Ner med den nyliberala ekonomiska politiken", "Mot liberalisering av handeln", vid sidan av några som riktade sig mot Bush och kriget i Irak. Andra paroller som entusiastiskt togs upp var "Rätt till mat", "Fiskerättigheter", "WTO dödar bönder", "Vår värld är inte till salu" och "Utbildning är en rättighet, inte en vara".

Koreanerna, filippinierna och japanerna var bäst organiserade. De hade en separat samlingspunkt, där olika grupper ställde upp var och en med sin egen uniform – jordbrukarförening, bondeförbund, fiskare, lärare (som bar blommor på sina hattar) etc. Varje kontingent hade sina hattar, pannband, västar och banderoller och ett litet trum- och cymbalband.

Andra kontingenter inkluderade Oxfam, Greenpeace, CWI (mest australier, men ett smatter av hongkong- och taiwankinesiska), japanska Attac och Guy Taylor från Globalise Resistance (han syntes lång väg eftersom han är mycket lång bland oss småväxta). Jubilee South, den mer radikala utbrytningen från Jubilee 2000, var också där från Sydafrika.

Koreanernas kontingenter var mycket imponerande, mycket disciplinerade och uppträdde fullständigt enhälligt. De marscherade bokstavligen enligt sina ordningsvaktars order, påhejade av trummor och cymbaler. De skrek paroller med en röst och med övertygelse. På olika punkter längs vägen fick ett enda kommando hela kontingenten att omedelbart lägga sig ned på vägen.

De visade också en fin känsla för humor. Media i Hongkong babblar på om säkerheten för konferenscentrat, som byggts ute i hamnen, och säkerhetschefen nämnde på en presskonferens att det kommer att finnas patrullbåtar i hamnen ifall några försökte simma till centrat. Och det gjorde dem! Fiskarnas kontingent kom med flytvästar och hundra demonstranter hoppade i och började simma. Ni skulle ha hört jublet som utbröt.

Koreanernas kontingenter går systematiskt mot polisens linjer, anförda av trummornas rytmer, och när varje våg blev tillbakalagen av polisen och pepparsprej eller tårgas, fördes en ny kontingent fram. En del lade åtsmitande plastfolie över ögonen och använde hattar och halsdukar för att skydda sig mot pepparsprej. En liten grupp bar på vatten för att tvätta ögonen och en del, som stod bakom frontgruppen, hade långa bambupinnar för att slå mot polisens sköldar.

De bröt inte igenom men lyckades ta ett antal polissköldar, som deras ledare senare återlämnade till polisen. De sade att de har respekt för polisen i Hongkong eftersom de inte är lika vidriga som den koreanska polisen.

Det femte mötet 2003 i Cancún slutade i förvirring när blocket G20 med länder från den globala syd, under ledning av Brasilien och Indien, stoppade försök av USA och EU att godkänna åtgärder som syftar till att öppna tredje världens marknader för västerländska företag i utbyte mot specifierade löften om sänkt exportstöd till västvärldens egna storföretag.

Efter misslyckandet i Cancún arbetade USA hårt för att avskilja Brasilien och Indien från de mycket fattigare länderna. Detta ledde i juli 2004 till en överenskommelse att fasa ut exportstöd och en del

exportkrediter. Den stora vinnaren skulle bli Brasilien. Det verkade som om den så kallade Doha-rundan, som inleddes 2001, åter var igång.

Men under de senaste månaderna har farten minskat för Doha-tåget kring frågan om jordbrukstariffer. EU:s senaste erbjudande innebär en genomsnittlig minskning med bara 39 procent, med en del produkter utpekade som "känsliga" (t.ex. fjäderfä och biff) och därför mindre minskningar. G20-gruppen, under ledning av Brasilien, Kina och Indien, insisterar på 54 procents sänkning och vägrar att på allvar diskutera undantag innan EU ger efter vad gäller jordbruket.

Det råder inget tvivel om att förmågan hos Washingtons företrädare, eurokrater och storföretagens ledare att muta och hota regeringarna i syd för att prisge sina marknader billigt till västs storföretag har försvunnit under de senaste fem åren. Många av länderna i syd har haft tid att reflektera över de negativa erfarenheterna av globalisering och frihandel. Minnena av ekonomisk hårdsmälta i Argentina och revolter mot privatiseringar i Bolivia är färskas.

Socialister bör välkomna misslyckandet för mötet i Hongkong och arbeta för att Doha-rundan spårar ur. WTO:s existensberättigande är att främja tillväxten av export i alla länder och genom att avlägsna hinder för internationell handel tillåta de största, mest kapitalintensiva monopolerna från de rikaste länderna att hitta allt större marknader och vinster.

WTO:s mål är inte att "utveckla" syd. EU:s handelskommissionär Peter Mandelson sade i februari i år att "målet för vår handelspolitik måste vara att få bättre tillgång till marknader för europeiska varor och europeisk service i hela världen." EU är världens största exportör och utlandsinvestorare och måste slå ner hinder för båda om det ska fortsätta att vara främst. Regeringarna i syd har rätt att skydda sina inhemska producenter och marknader från att exploateras och ruineras av västs storbolag.

Den antikapitalistiska rörelsen kan och måste förena de modiga och beslutsamma krafter som representeras utanför konferensens centra med arbetare och ungdomar i väst. Till skillnad från regeringarna i tredje världen, som i slutändan kommer att skydda profitsystemet från dess mest förtryckta och utsugna offer, är denna allians både förmögen och har ett direkt intresse av att krossa WTO och det kapitalistiska systemet det försvarar.

Det är en brådskande uppgift för socialister att se till att den antikapitalistiska rörelsen får den ledning som dess militanter förtjänar: kämpande demokratiska arbetarfack och bondeföreningar, nya arbetarpartier som kan ersätta de socialdemokratiska och stalinistiska kollaboratörerna och ett nytt världsparti för socialistisk revolution – en femte internationell.

FifthInternational.org Global Newswire, Hongkong

Rasupplopp i Australien

Det bör inte överraska någon att våldsutbrott förekommit längs de östra strändernas tåglinjer i Sydneys förorter. Det är inte en välbärgad del av staden, trots de underbara stränderna och den fantastiska utsikten. Dessa förorter härbärgerar en del av de människor som redan genomlidit årtal av premiärminister Howards angrepp på arbetarna och som kommer att förlora ännu mer under de närmaste månaderna, när välfärd och arbetarnas rättigheter angrips.

Det är ett perfekt rekryteringsområde för extremhögern, och det står redan klart att den har varit inblandad. Partiet Australia First, baserat i Shepparton på delstaten Victorias landsbygd, mobiliserade 120 personer som deltog i det möte som inledde upploppen i Cronulla. De tillhandahöll också den alkohol som antände mycket av våldet.

Australia First och deras ungdomsgrupp – Patriotic Youth League – har starka band till fascistiska grupper och har en tydligt invandrarfientlig, rasistisk dagordning.

Men extremhögern kan bara ingripa på grund av den dagordning som drivs av Howards koalitionsregering. Antiterrorlagarna och räderna nyligen mot muslimska hem, speciellt de med

libanesiskt ursprung, har gett grönt ljus för de organiserade slagskämparna. Regeringens rasistiska invandringspolitik, usla behandling av flyktingar och skräckpropaganda om muslimer har tillhandahållit bakgrunden för framträdandet av verkligt högervåld mot etniska minoriteter.

Givetvis har Howard fördömt våldet och uppmanat ordningsmakten att slå till hårt. Men det kommer utan tvivel att hårdast drabba ungdomar med libanesiskt ursprung. Samtidigt har premiärministern insisterat på att australiensare inte är rasister. Säg det till ättlingarna till Australiens ursprungsinvånare!

De åtgärder som nu vidtas liknar de i Frankrike, men här är de, avskryvligt nog, resultatet av en "arbetarregering".

Det är inte heller konstigt att det är Sydney som är platsen för våldet. Tabloidpressen har piskat fram rasism kring en del etniskt baserade gäng. En ökad gängvåldtäkt för några år sedan användes för att underblåsa rasism mot hela den libanesiska gruppen. Det har nu hänt igen sedan en livvakt spöats; detta påstås vara orsaken till upploppen i Cronulla.

Sydney är också den plats där Mamdouh Habib, f.d. fånge i Guantanamo Bay, knivdödades kort efter att ha frisläppts och där moskéer och islamiska centra regelbundet klottras ned och utsätts för brandattentat. Australien är faktiskt den enda stat, förutom USA, som anser att inspärningen av "misstänkta" terrorister i Guantanamo är laglig.

De organiserade rasisterna har planer på att flytta sina aktiviteter till Queensland och Guldkusten. Därför är det troligt att våldet fortsätter.

Vänsterns och den organiserade arbetarrörelsens svar har hittills varit närmast fullständig tystnad. Det är skandalöst.

För bara några veckor sedan demonstrerade en halv miljon arbetare över hela Australien för att försvara våra rättigheter på jobbet och våra fackföreningars rätt att organisera. Det drogs en tydlig linje mellan Howards krig mot arbetarna och hans antiterrorlagar. Workers Power har speciellt visat hur lagarna kommer att användas för att angripa den organiserade arbetarklassen.

Vi måste vara helt tydliga: samtidigt som billasterna med unga män från de "libanesiska" områdena som åker till dessa förorter kan överreagera och vara ansvariga för en del missriktat våld, är organiserat självförsvar inget brott. Det är en grundläggande demokratisk rätt, speciellt där polisen inte försvarar dessa grupper, utan aktivt "avväpnar" dem och samtidigt inte gör mycket mot rasisterna.

När grupper av vita slagskämpar angriper alla som ser ut att ha sin härkomst i Mellanöstern behöver människor försvara sig på ett organiserat och disciplinerat sätt. Vi ger stöd till bildandet av organiserade grupper för självförsvar i alla grupper som angrips av detta rasistiskt motiverade och fascistiskt organiserade våld.

Vi uppmanar också den fackliga rörelsen som helhet att fördöma rasismen. Att man ger polisen ännu mer makt kommer bara att användas för att hindra de angripna från att försvara sig.

Fackföreningarna måste erbjuda effektiv hjälp till varje organiserat självförsvar.

Landsorganisationen och labourpartiet måste organisera en massdemonstration i solidaritet med de libanesiska ungdomarna och kräva omedelbart avskaffande av krislagstiftningen.

De som är benägna att hacka på etniska minoriteter kan fås att nyktra till genom en militant och kämpande arbetarrörelse, som allierar sig med en kraftfull självförsvarsrörelse bland invandrarna, som kan visa dem att de kommer att drabbas av motåtgärder om de försöker dra igång pogromer.

FifthInternational.org Global Newswire, Sydney

Nu är Leijonborg i gång igen

Inför nästa års val deklarerar nu Lars Leijonborg att det är dags för Folkpartiet att göra upp med

"snällismen". Det är dags att börja ställa krav, säger han. Svensk Folkeparti – den svenska varianten av Pia Kjærsgaards rasistiska parti – har Mona Sahlin och andra kallat Leijonborgs parti för. Tillsammans med kumpanen Mauricio Rojas verkar han besluten att föra vidare arvet efter Birgit Friggebo, som blivit odödlig med sitt förslag att sjunga *We shall overcome* i Rinkeby Folkets Hus inför hotet från Lasermannen. Innan dess hade hon i media hävdat att albaner har något i sin kultur som gör att de stjälar från klädstrecker.

Folkpartiets bröder och systrar i vårt södra grannland – regeringspartiet Venstre – kanske kan bidra med ännu fler förslag. Varför inte tvinga skolbarnen att sjunga nationalsången vid en morgonsamling? Skulle inte det stärka integrationen? Det finns åtskilligt för Leijonborg att hämta här. Kravet på utvisning av invandrare efter tre domar kommer exempelvis direkt ur Venstres önskelista. Venstre strävar också efter att "sikre, at eleverne erkender, at der findes en fælles kulturel og åndelig bagage i Danmark." Man kanske kan varva *Du gamla, du fria* med en del psalmer och annat som tillhör "vårt" kulturella och andliga bagage under morgonens sångstund.

Löftet om 3 000 fler poliser om borgarna vinner valet ingår säkert också i kampen mot "snällismen". Här är fler steg i samma riktning: varför ska barn på dagis utsättas för "snällismen"? – låt dem få betyg redan från 3 års ålder? Borgerliga media trumpetar hela tiden om hur starkt eleverna längtar efter fler betyg och varför ska dagisbarnen berövas något som är så nödvändigt för oss alla?

Kampen mot terrorismen skulle också kunna föras ännu längre i skolorna. Här har Leijonborgs vapenbroder Björklund redan brutit ny mark med sitt krav att lärarna ska börja ange elever med "olämpliga" intressen. Varför inte ha en polisstation med arrestlokal i varje skola? Alla de nya poliserna skulle då komma till nytta och med möjligheter att åtala barn ända ner till 12-årsåldern bör sysselsättningen vara garanterad.

I DN 18/12 säger Leijonborg flera kloka saker: "alla sanningar ska kunna sägas" och att "det är rätt att lyfta fram verkligheten". I så fall kan vi utan att tveka säga att Brottsförebyggande rådets undersökning av vilka som misstänks för brott framför allt visar att det finns en kategori som överallt är kraftigt överrepresenterad i förhållande till sin andel av befolkningen: män. I alla sammanhang och särskilt när det gäller grova våldsbrott är män kraftigt överrepresenterade.

En sanning eller del av verkligheten som inte heller längre får döljas är att Folkpartiet har tagit ännu fler steg på vägen mot att bidra till framväxten av ett främlingsfientligt parti.

POM

Vänstern och ockupationen av Afghanistan 1: SP, RS och KP

I senaste numret av papperstidningen *Arbetarmakt* (2/2005) finns en artikel som går igenom vår position i förhållande till anfallskriget mot och den påföljande ockupationen av Afghanistan. Sedan tidningen trycktes har dock flera händelser gjort det nödvändigt att ännu en gång gå in på ämnet. Framför allt är det självklart det faktum att Sveriges styrkor i Afghanistan nu drabbats av sitt första dödsoffer: elitsoldaten Jesper Lindblom.

Lindblom var soldat i den så kallade Särskilda skyddsgruppen inom svenska försvaret, SSG. Även om de många beskrivningarna av SSG som ett svenskt specialförband av Hamilton-karaktär förmodligen är ganska överdrivna, står det klart att SSG är något särskilt bland svenska militärer: En specialstyrka, som enligt försvaret ska syssla med "strid, personskydd och underrättelseinhämtning", och vars existens tills för bara några år sedan var hemlig. Än idag är styrkans medlemmar i stort sett hemliga.

Som specialtrupp deltar också SSG, enligt regeringens beslut, i ISAF-styrkornas arbete i Afghanistan, dvs. i den av Nato ledda internationella trupp som beskyddar ockupationsregimen. Syftet sägs just vara att "bevara freden", men självklart måste man fråga sig – fred för vem? Dagens Afghanistan är ett land i sammanbrott, i olika regioner styrt av lokala krigsherrar, och

huvudregimen i Kabul vilar totalt på USA-imperialismens välvilja. Kvinnor, arbetare och minoriteter kan knappast räkna med någon fred: Istället råder på många platser samma brutala kaos som vi ser i Irak. Ockupationen av Afghanistan följer också på andra punkter Irak-ockupationen: De val som hållits har varit långt ifrån "demokratiska" ens med borgerligt-demokratiska mått, och högsta hönset Karzai är känd allierad till USA som lyfts fram på imperialismens armar. Det finns fler kopplingar till USA:s andra stora närvaro på den sidan jordklotet i det faktum att Sverige nu ska trappa upp sin närvaro med än fler soldater för att göra det möjligt för USA att förflytta styrkor till den blodiga ockupationen av Irak.

Sveriges deltagande i ISAF-styrkornas insats i Afghanistan är med andra ord endast ännu ett bevis på hur Sverige är just ett "litet men hungrigt imperialistiskt land". Som socialister och revolutionärer kan vi i en konflikt mellan detta halvkoloniala land – Afghanistan – och imperialismen inte göra annat än att anamma den av den bolsjevikiska och trotskistiska traditionen utarbetade *revolutionära defeatismen*. Detta innebär att vi, oavsett vilken ledning motståndet mot imperialismen råkar ha för tillfället, kämpar för dess seger som ett framsteg för antiimperialister och för arbetarklassen världen över. Men vår politik innebär också att vi kämpar för en revolutionärt socialistisk ledning för motståndet, och att vi motsätter oss att arbetarorganisationerna underordnas islamistiska eller småborgerliga krafter.

En händelse som den med den dödade svenska soldaten orsakar djupa skakningar i ett land som Sverige, där vi inte är vana med att få hem unga medborgare i licksäckar. Trots detta, och även om vi har största möjliga respekt för den dödes familj och vänner, får vi inte vika från vår position: Att Sveriges ISAF-styrkor är där i syfte att stärka imperialismen, och att de därför följaktligen får räkna med motståndsattacker. I valet mellan imperialismens slaktarméer, som SSG nu är en del av, och det antiimperialistiska motståndet, är vårt val klart. Arbetarmakt stödjer alla slag mot ockupationen, och vårt stöd till det afghanska såväl som irakiska motståndet är ovillkorligt. Detta innebär dock inte att vi är okritiska till metoder som vi anser är kontraproduktiva, eller att vi avstår från ett framhållande av det nödvändiga i att motståndet får en socialistisk ledning.

När det gäller den svenska arméns deltagande är vi för ett totalt och ovillkorligt tillbakadragande av alla trupper, men vi vet också att kriget och det besinningslösa mördandet – utfört av USA, Nato eller svenska soldater – inte kommer få ett slut förrän kapitalismen också får ett slut. Det går inte att få en imperialistisk armé att spela en progressiv roll på den internationella eller nationella arenan, eller att gå tillbaka till någon "guldålder" då Sveriges armé var påstått bättre. All sådan argumentation är fantasier och i grund och botten – reformism. Så länge det har funnits kapitalism har repressionen stått på överklassens sida, och så länge vi inte ersätter borgarnas repression med arbetarklassens egen stat kommer det så att förbli.

Hur har då vänstern i Sverige svarat på händelsen, och på frågan om Afghanistan överhuvudtaget? Här finns inte plats att närmare gå in på vänsterns positioner i samband med den sovjetiska invasionen 1979 eller anfallskriget 2001, även om detta utgör en naturlig historisk bakgrund, men vi ska däremot kort titta på vad tre vänstergrupper sagt just om ISAF-styrkorna och den nuvarande situationen.

Socialistiska Partiet (SP) har i och med sin "antimilitaristiska" webbsida uturafghanistan.nu hårdlanserat Afghanistan-frågan. Även om den faktasugne kan hitta mycket information här, hamnar sidan politiskt sett långt ifrån marxismen, och speciellt från den historiska fjärde international SP säger sig vara nutida representant för. Att Sveriges ISAF-styrkor i Afghanistan ska lämna landet lyckas man tydligt slå fast på sidan. Men sedan blir det mer grumligt. Argument om huruvida det är rätt att stödja motståndet eller inte saknas i stort sett – i en ledare i *Internationalen* (1 december 2005) argumenterar man t.ex. mot ockupationen utifrån det beklagliga i svenska "offer" i kriget. I en annan text på webbsidan, med titeln [Svensk militär ut ur Afghanistan](#), lyckas man helt dribbla bort alla rester av ett marxistiskt förhållningssätt till imperialistiska krig. Marxismens ståndpunkt är att motsätta sig alla imperialistiska interventioner, oavsett om de sker under baneret för påstått "välvilliga" kapitaliststater, samt ett avvisande av all sorts "legitimitet" för

den statliga repressionen. I grund och botten är ju alla arméer och polisstyrkor i en kapitalistisk stat till för att beskydda denna stat, och då mer specifikt själva kapitalismen och de rika.

Illusioner om att använda denna armé till något gott borde för länge sedan ha skingrats av hur polis och militär använts för att slå ner i stort sett alla progressiva uppror någonsin. Men detta måste ha förbigått SP, då man i artikeln längtansfullt drömmer sig tillbaka till tiden då Sveriges militär bara användes inom landets gränser: "Den svenska grundlagen säger att krigsmakten är till för att 'hindra kränkning av rikets territorium', men nu skickas militära enheter iväg 6000 kilometer bort från detta territorium". Läsaren får alltså intrycket av att allt var bra så länge armén höll sig i Sverige (har SP förresten glömt att det var en armé inom Sveriges gränser som utan hinder slaktade arbetare i Ådalen?). En åsikt många reformister eller till och med liberaler skulle skriva under på, och som totalt misslyckas med att förklara behovet av att krossa alla borgerliga staters repression och ersätta dem med arbetarnas makt.

Vidare till nästa större grupp ur den trotskistiska traditionen, och som dessutom haft en något mer radikal linje i förhållande till motståndet i Irak: Hur ser Rättvisepartiet Socialisterna (RS) på Sveriges inblandning i Afghanistan? Vid själva angreppskriget 2001 vägrade RS att försvara landet, trots att man vid det första Irak-kriget i början av 1990-talet stod för den korrekta linjen – seger åt Irak. Hur de två situationerna skilde sig åt lyckades RS aldrig förklara, vilket vi kritiserade dem för (se *Arbetarmakts nyhetsbrev* nr 112).

Vad gäller den nuvarande situationen i Irak, vilken i hög grad liknar Afghanistan, vägrar RS ge ett villkorslöst stöd till motståndet, och bojkottar således solidaritetsrörelsen med motståndet. Detta har vi behandlat i en längre artikel i *Arbetarmakts nyhetsbrev* nummer 199. I [ledaren i Offensiv nr 677](#) kommenterar man också Sveriges nuvarande inblandning i ockupationen av Afghanistan. Precis som SP kräver RS där att "svenska soldater" dras tillbaka från Afghanistan, och att Sveriges djupare militära samarbete med USA och Nato skrotas. Man konstaterar också att "fler kommer dödas" om Sveriges roll i landet trappas upp, men syftar då på svenska soldater. I en situation där det är marxisters uppgift att gå mot strömmen och säga som det är – att ockupationen är ett imperialistiskt illdåd och att vi måste bygga solidaritet med det militära motstånd som driver ut ockupanterna ur landet – lyckas RS, med andra ord, blott beklaga att svenska soldater dör, klaga på ockupationen utan att egentligen ta ställning för motståndet och kräva en reformerad krigsmaskin.

Också Kommunistiska Partiets (f.d. KPMLr) tidning *Proletären* kommenterar den dödade svenske soldaten i Afghanistan. I [ledarartikeln för nummer 48/2005](#) konstaterar man korrekt att motståndet inte har den "minsta anledning att göra skillnad på svensk och annan ockupationstrupp och [inte gör det] heller." Men sedan bär det återigen iväg på samma spår som partiet varit inne på förut när det gäller imperialistiska interventioner i andra länder.

KP har tidigare gärna dömt krig efter om de är godkända av FN eller inte, och detta har vi också utförligt kritiserat i vår artikel [Vänstern och Irakfrågan 1: Kommunistiska Partiet](#). Då skrev vi: "Det ingår absolut inte i den marxistiska eller leninistiska traditionen att beteckna ett krig som legitimt eller illegitimt beroende på om det bryter mot en organisations stadgar eller resolutioner. Det enda riktiga ur kommunisters synpunkt skulle vara att undersöka om det givna kriget är reaktionärt eller revolutionärt. USA är en imperialistisk makt och därför är dess angreppskrig alltid reaktionära (de påverkar negativt arbetarklassens kamp om makten dvs. inverkar negativt på hela mänsklighetens utveckling). Det är därför och bara därför USA:s angrepp mot Irak var illegitimt." Samma resonemang gäller givetvis för varför vi betraktar ockupationen av Afghanistan som ett brott – för att det är ett sådant i de förtrycktas och i arbetarklassens ögon.

Men KP har inte gett upp hoppet om "goda" imperialistiska interventioner. Redan 2003 försökte partiet vinna opinion för att en "skyddsstyrka" från närliggande arabstater, det vill säga några av de mest hårdföra kapitalistiska staterna i världen, skulle ta kontrollen i Irak istället för USA ([Proletären, 16/2003](#)). I ledaren från nummer 48 fortsätter man på samma spår bort från marxismen, då man slår fast: "Visst kan svensk trupp delta i internationella operationer. Men det skall i så fall ske i FN-regi och med det kategoriska förbehållet att operationen är strikt fredsbevarande och

acceptabel för folkmajoriteten i det land eller område där den sätts in". KP motsätter sig alltså ockupationen för att kapitalisterna inte skötte den tillräckligt "snällt".

Hur en operation ledd av det FN och de stater som helt domineras av samma USA-imperialism som dagligen slaktar människor i Irak skulle kunna agera "fredsbevarande" svarar dock inte KP på. Och ett principiellt underkännande av den svenska, imperialistiska arméns rätt att överhuvudtaget intervensera saknas såklart helt. Revolutionära socialister som väntat sig ett rakryggt motstånd mot imperialismens arméer, kamp för ett marxistiskt motstånd i Afghanistan eller ett höjande av arbetarklassens fana i form av krav på en arbetarmilis för att ersätta borgarnas armé osv. får helt enkelt leta någon annanstans än hos KP.

I en kommande artikel kommer vi undersöka hur Ung Vänster och Vänsterpartiet agerat i förhållande till ockupationen av Afghanistan, men också titta närmare på den existerande solidaritetsrörelsen med motståndet i form av Föreningen Afghanistansolidaritet.

SW

Koalitionen i Berlin ger signal för nya angrepp

Efter segslitna förhandlingar intog den stora koalitionen mellan kristdemokraterna (CDU/CSU) och socialdemokraterna (SPD) regeringstaburetterna i Berlin. Regeringens program innehåller bl.a. höjning av momsen från 16 till 19 procent, försvagning av skyddet vid arbetslöshet, sänkningar av bidrag och pensioner, höjning av pensionsåldern till 67 år, privatisering av pensioner och hälsovård, ökad konkurrens inom utbildningen och ökning av arbetsveckan i offentlig sektor.

Det tyska storkapitalet är givetvis positiva till den nya regeringen. Deras strategi är att "knuffa på och ge stöd" åt Angela Merkel (CDU) och Franz Müntefering (SPD) i riktning mot ett starkt imperialistiskt block inom EU under tysk och fransk ledning och för att försvaga arbetarklassens ännu starka ställningar som förhindrar detta. Tillväxten är låg (1,5 procent) och arbetslösheten massomfattande (officiellt 4,5 miljoner); därför kräver nu de tyska borgarna massiva angrepp på arbetarklassen.

SPD:s styrka vilar fortfarande på fackföreningarnas ledare men banden till gräsrotterna kommer att utsättas för stora påfrestningar. Fackföreningarnas ledare kommer att försöka ge stöd till regeringen genom att peka på "det värre onda" med en regering bestående av CDU, FDP och de Gröna. Men koalitionen konsekvenser kommer utan tvivel att leda till fler sprickor mellan facken och SPD.

Under den närmaste perioden kommer angreppen att fokuseras på nedläggning av arbetsplatser och hot om massavskedanden, undergrävande av nationella löneavtal och införande av flexibel arbetstid. Regeringen och domstolarna kommer samtidigt att angripa lagliga hinder för avskedanden. Angrepp kommer även att riktas mot anställda i offentlig sektor, arbetslösa, utbildning, skolelever, studenter och speciellt lärlingar.

Det nya Vänsterpartiet (Linkspartei), som består av det gamla östtyska stalinistpartiets arvtagare PDS och utbrytare från SPD i WASG, bildades inför höstens val och fick 8 procent av rösterna och 53 ledamöter i parlamentet. Men ledningen vill hellre koncentrera sig på de stundande delstatsvalen än kampen på gator och arbetsplatser. PDS har en längre tid inte varit mycket mer än en valmaskin som strävar efter en koalition med SPD. Ledningen för WASG har nu anammat en liknande ståndpunkt.

Den nya reformistiska formationens styrka har påtagligt förändrat styrkeförhållandena i de sociala rörelserna. Den 19–20 november ägde det rum en "aktions- och strategikonferens" för de sociala rörelserna i Frankfurt. Den dominerades av en allians av Vänsterpartiet, Attac, det stalinistiska DKP och delar av den fackliga byråkratin (speciellt från IG Metall och verdi).

Även om mötet kom överens om att mobilisera för en nationell demonstration i mars, vägrade den diskutera hur de pågående lokala försvarsstriderna ska samordnas. En massiv demonstration kan bli

en samlingspunkt och utöva mer tryck på Linkspartei och facken. Men vi måste argumentera för en uppsättning krav som kan sprida och förena strejker över hela Tyskland och Europa – att bygga aktionskommittéer på lokal, regional och nationell nivå och sammankalla konferenser med förtroendevalda och fackliga aktivister och lägga grunden för en gräsrotsrörelse.

Det viktigaste av allt är dock att ta itu med frågan om politisk ledning. De senaste två åren har betydande utbrott av kamp ägt rum. Men alla har slutat i isolerade nederlag, reträtter eller förräderier. Linkspartei måste bli ett parti för kamp i de sociala rörelserna och facken. Vi får inte tillåta att det etablerar sig som ännu en reformistisk valmaskin. Vi måste kämpa för att det blir ett revolutionärt parti som kämpar mot kapitalismen.

FifthInternational.org Global Newswire, Berlin

Till sist...

noterar vi att "kriget mot terrorismen" i USA rör sig närmare och närmare den rena paranoian. En student vid University of Massachusetts Dartmouth i USA, som i en kurs om "totalitära ideologier" uppmanats av sin professor att gå direkt till källorna, och således beställt ett fjärrlån av Maos lilla röda, blev för två månader sedan uppsökt av två federala agenter från "Department of Homeland Security". Tydligt hade studentens lån, som gjordes via bibliotekets datorsystem, tillsammans med det faktum att han i perioder vistats utomlands, dragit statens intresse till sig. Agenterna sade också att boken stod på en "övervakningslista". Studenten vill vara anonym, men hans professor säger nu att han förmodligen inte kommer hålla den kurs i terrorism han planerat, då han är orolig över sina studenter säkerhet. Det som igår var teorier på Internets mörkare sidor eller dystopier i litteraturens värld är alltså nu verklighet. Sådan är kapitalismen – à la Bush!

Gott nytt – rött – år

Med detta fullmatade nummer av nyhetsbrevet önskar redaktionen alla läsare ett gott nytt – och rött – år.